

Reseberättelse Amsterdam, Symposium on Surgery of the Spastic Upper Limb 21-24/4 2022

Ja så var det äntligen dags att få åka på kurs och möta kollegor i verkligheten som omväxling till senaste årens videomöten pga Covid. Det kändes lite ovant men väldigt kul att få samlas och småprata med nya och gamla bekantskaper. In i det sista var det lite osäkert om kursen skulle bli av, så det kändes bra att få åka iväg. Vi såg båda fram emot att få lära oss mer om hyperselektiv neurotomi (HSN) vid spasticitet i armen som vi hört en del om och även provat på lite smått.

Första dagen på torsdagen var det rivstart med pre-course workshop som var väldigt bra och vi var glada att vi anmält oss även till detta. Vi höll till i Amsterdam Skills Center i utkanten av stan. Lokalerna var nya och fräscha och preparaten fina. Vi var totalt 36 kirurger och två vid varje station vilket gjorde att man verkligen fick vara aktiv och träna på samtliga sorters dissektioner. Varje sektion inleddes med en kort föreläsning och filmad dissektion och man fick därefter jobba på själv. Den för sektionen ansvarige läkaren gick runt och hjälpte till och svarade på frågor. I pauserna serverades mycket god mat och generöst med tilltugg som kunde intas utomhus i solen.

Dagen avslutades med middag på stan innan vi trötta av många nya intryck stöp i säng.

Från fredagen höll vi till mer centralt i en gammal ståtlig byggnad som även inhyste ett Tropiskt museum. Här var det lite kyligare än dagen innan. Även maten var åt det kyliga hållet och betydligt torftigare än dagen innan. Dagarna var fyllda av föredrag och huvudtemat var hyperselektiv neurotomi. Som sig bör, presenterades historiken kring neurotomier och det var intressant få en genomgång av det. Det blev också en kartläggning över alternativa metoder att lindra spasticitet och det framkom att det inte alltid var handkirurger som sprutade Botox preop vilket vi är vana vid. Det borde göra osäkerheten lite större kring vad som verkligen är sprutat i samband med att man gör en bedömning inför eventuellt ingrepp.

Föredragen hade till en början bra tempo och kändes rätt givande men ju mer dagen gick ju mer kändes det som det hela gick lite på tomgång. En föreläsning annonserades som en "bullfight" men det visade sig att alla tyckte ungefär lika så det blev inte så kontroversiellt som man kanske hade förväntat sig. En orsak till det, var väl att man inte bjudit in så många oliktankande, utan de flesta närvarande tyckte nog att Caroline Leclercqs metoder med hyperselektiv neurotomi var bra.

Det föreslogs att man hos spastiker kunde ha fördel av att fixera en artrodes med rushpin istället för platta för att undvika problem med skavning av plattan längre fram. Det var lite uppfriskande att ta fram en gammal metod som man kanske trodde var bortglömd. Men med vetskap att det fungerat bra hos reumatiker kändes det som en rimlig idé även om vi kanske fortsätter använda plattor som är stabilt och vid behov får tas bort i en andra operation.

Vi blev avrådade från att göra Pronator rerouting som historiskt är ett vedertaget väl använt ingrepp. Förklaringen till att man ansåg att det inte fungerar med rerouting var att dragriktningen från den nya platsen på muskelfästet blir dynamiskt fel och inte ger supination utan bara minskad pronation. Rekommendationen var istället att bara göra en pronator release.

Lördagen fortsatte lite i samma anda. Ingen kunde undgå det tydliga budskapet att det är viktigt att skilja på spasticitet och kontrakta muskler.

En person som gjorde intryck på oss var Simon Pickard från England som framförde sin inställning till spastikerkirurgi och kanske kirurgi som helhet. Han förklarade att han gärna låg steget bakom och avvaktade medan andra provade nya metoder. Detta för att han inte hade behov av att göra spektakulära saker, men framför allt inte ville lämna katastrofer efter sig. Mycket kloka ord att uttala bland alla närvarande entusiastiska pionjärer. En hel del klyschor sades också. Tex att det är viktigt med teamarbete. Först kan man bli lite störd och sucka över det självklara, men sen inser man att det kanske inte är så självklart för alla och blir istället lite stolt över hur vi är vana att tänka.

På fredagskvällen blev det middag på en enkel japansk restaurang. Genom att ta en liten springtur genom stan kom man runt och fick se lite större område av stan. En annan vinkel fick vi genom att åka kanalbåt på lördagen och att se stan från vattnet var en fin upplevelse. Vi hann även prova holländska specialiteter som bitterballen, stroopwaffeln och matjesillsmacka. En ask strössel som skulle strös på smörgås (Hagelslag) blev populär present till yngre familjemedlemmar.

Sammanfattningsvis är vi mycket nöjda och känner oss tryggare med att utföra fler neurotomier i framtiden. Speciellt kommer vi ha nytta av dissektionsövningarna. Ett uttryck från kursen vi kommer ha med oss är "if you only have a hammer – everything is a nail". Det är lätt att dras med i entusiasm över en ny metod och se presumtiva patienter i alla spastiker framöver vilket förstås inte är optimalt. Vi planerar istället att noga välja ut lämpliga fall och börja i liten skala och utvärdera noga.

Vi är mycket tacksamma att vi tack vare generöst bidrag från Börje Gabrielssons fond fått möjlighet att åka på denna kurs.

Ulla Molin och Henrik Alfort

Södersjukhuset, Stockholm